

Lezingen: Leviticus 13,1-2.45-46; 1 Korintiërs 10, 31-11,1; Marcus 1, 40-45.

De zorg voor de gezondheid zit er bij ons van oudsher in. De meeste mensen noemen 'gezondheid' als voornaamste wens. 'Es ver mer gezond moge blieve', hoor je vaak zeggen. Als je gezond bent heb je energie, kun je je werk goed doen, kun je aandacht hebben voor partner en gezin, kun je van het leven genieten. Gezondheid lijkt de basisvoorwaarde voor onze bezigheden. Heel onze zorgsector is in het leven geroepen om onze gezondheid zo goed mogelijk te dienen. Hoe belangrijk wij onze gezondheid vinden blijkt nu de mensheid getroffen is door de besmettelijke coronapandemie. Wat wordt er niet allemaal ondernomen en wat moeten we niet allemaal laten om besmetting met het virus tegen te gaan. En welke weerslag heeft de pandemie niet op ons maatschappelijk leven en op onze economie, onze welvaart. Veel mensen zijn feitelijk geïsoleerd en voelen zich eenzaam. Wel heeft de situatie waarin we nu verkeren veel mensen aan het denken gezet. Waren we wel goed bezig? Heeft de mensheid zelf niet eraan bijgedragen dat covid-19 zijn kansen kreeg? Hebben we welvoldoende 'zorg' gehad voor de aarde, hebben we die niet teveel uitgebuit? Het is de vraag naar eventuele 'eigen schuld'. Hebben we zelf bijgedragen aan wat ons nu overkomen is? Eigenlijk heeft de mensheid al van oudsher te maken gehad met besmettelijke ziekten: melaatsheid, pest, cholera, tyfus, ebola. en andere. Onze Bijbellezingen van vandaag verhalen over een van dergelijke ziekten, de melaatsheid; en hoe men ermee omging. Isolement, uitsluiting van het normale maatschappelijk verkeer was een van de voornaamste maatregelen. Pater Damiaan de Veuster en onze Tilburgse medebroeder Peerke Donders leefden in de 19e eeuw in kolonies waarin melaatsen waren afgezonderd van het normale maatschappelijke verkeer. Die afzondering gebeurde tot in de vorige eeuw. Melaatsen waren naar oude Joodse opvattingen maatschappelijk en godsdienstig 'onrein'. ze moesten in gescheurde kleren lopen, met onverzorgd haar en door hun roepen medemensen op afstand houden. Normaal maatschappelijk verkeer was niet toegestaan. Etenswaaren werden op afstand neergezet. Zulke mensen hadden een ellendig bestaan. We kunnen dat enigermate aanvoelen, nu sommige maatregelen t.g.v. de coronapandemie ons ook in een bepaald isolement zetten: anderhalve meter afstand, mondkapjes, geen lijfelijke contacten, slechts een persoon op bezoek, geen evenementen als carnaval.

Vanuit zijn liefde en het diepe medelijden dat Jezus beweegt en de kracht die in Hem leeft maakt Hij de melaatse, die zich aan Hem heeft toevertrouwd, gezond. Jezus vraagt de man zich, naar de voorschriften van die tijd, te vertonen aan de priester. Die moet constateren of de man genezen is, hem (met de woorden van nu) negatief testen, en daardoor zijn maatschappelijk isolement opheffen. Hij komt door Jezus' optreden weer volwaardig tot leven en kan overal aan meedoen. Het is een teken dat in Jezus het Rijk van God tot doorbraak is gekomen. Liefde en zorg voor de mens van Godswege drijven Hem.

Wij moeten na de uitbraak van het coronavirus doen wat in óns vermogen ligt, om het te bestrijden. We kunnen dat doen vanuit een diepe bewogenheid voor elkaars welzijn, die ook ons kan bezielen, in navolging van Jezus diepe bewogenheid met de melaatse. Die bewogenheid kan ons stimuleren de maatregelen van de overheid na te komen, ook al zouden we die 'maar mensenwerk' en 'betrekkelijk' vinden. God heeft in ons de kracht gelegd, dat wetenschappers onder ons vaccins vervaardigen. Zij zijn ontworpen om tijdens onze tijd van leven onze gezondheid te dienen en ons isolement te voorkomen, opdat wij volwaardig kunnen leven. Laat ons zorg dragen voor elkaar, en wel uit liefde voor elkaar. AR.